

Sygn. akt II Ka 289/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Waldemar Cytrowski

Sędziowie : SSO Agata Wilczewska - spr.

SSO Marek Ziółkowski

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014r.

sprawy **A. I.**

oskarżonego z art.278§1k.k. w zw. z art.64§1k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 19 września 2014r. sygn. akt II K 296/14

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie IV;
- przyjmuje, że czyny przypisane oskarżonemu w punkcie II popełnione zostały w okresie od 1 do 3 października 2013r.;
- orzeczoną wobec oskarżonego A. I. w punkcie I karę pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat;
- orzeczoną wobec oskarżonego A. I. w punkcie II karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;
- na podstawie art.85k.k. w zw. z art.86§1k.k. i art.91§2k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach I i II kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

II. Uchyla zaskarżony wyrok w punkcie III dotyczącym skazania oskarżonego za czyn z art.278§1k.k. w zw. z art.64§1k.k. i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Rejonowemu w Kole do ponownego rozpoznania.

III. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

IV. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym od opłaty za obie instancje.

Marek Ziółkowski Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska

Sygn. akt: II Ka 289/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Kole, sygn. akt II K 296/14 oskarżonego A. I. uznał za winnego pięciu występków z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. polegających na tym, że:

1. w nocy z 05/06.10.2012 r. na terenie (...) przy ul. (...) w K. w woj. (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do altany na działce nr (...) gdzie po uprzednim wyrwaniu zamka w drzwiach wejściowych dostał się do wnętrza altanki jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotów nadających się do kradzieży działając na szkodę Z. Ś., przy czym zarzuczonego mu przestępstwa dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. przed upływem 5 lat od odbycia w części ostatniej kary orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu, sygn. akt III K 21/07 z dnia 15.11.2007 r. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 06.05.2010 r. do 15.07.2012 r.,

2. w nocy z 05/06.10.2012 r. na terenie (...) przy ul. (...) w K. w woj. (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do altany na działce nr (...) jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność pokonania zabezpieczenia drzwi i kraty działając na szkodę M. C., przy czym zarzuczonego mu przestępstwa dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. przed upływem 5 lat od odbycia w części ostatniej kary orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu, sygn. akt III K 21/07 z dnia 15.11.2007 r. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 06.05.2010 r. do 15.07.2012 r.,

3. w nocy z 05/06.10.2012 r. na terenie (...) przy ul. (...) w K. w woj. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do altany na działce nr (...) gdzie po uprzednim wyłamaniu drzwi z użyciem łomu dostał się do wnętrza altanki skąd zabrał w celu przywłaszczenia lornetkę produkcji rosyjskiej o wartości 30 zł i radio turystyczne produkcji polskiej o wartości 25 zł na szkodę L. P., przy czym zarzuczonego mu przestępstwa dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. przed upływem 5 lat od odbycia w części ostatniej kary orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu, sygn. akt III K 21/07 z dnia 15.11.2007 r. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 06.05.2010 r. do 15.07.2012 r.,

4. w nocy z 05/06.10.2012 r. na terenie (...) przy ul. (...) w K. w woj. (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do altany na działce nr (...) gdzie po uprzednim wybiciu szyby w oknie dostał się do wnętrza altanki jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotów nadających się do kradzieży, działając na szkodę K. K., przy czym zarzuczonego mu przestępstwa dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. przed upływem 5 lat od odbycia w części ostatniej kary orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu, sygn. akt III K 21/07 z dnia 15.11.2007 r. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 06.05.2010 r. do 15.07.2012 r.,

5. w nocy z 05/06.10.2012 r. na terenie (...) przy ul. (...) w K. w woj. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do altany na działce nr (...) gdzie po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach wejściowych dostał się do wnętrza altanki skąd zabrał w celu przywłaszczenia butlę gazową o wadze 11 kg o wartości 200 zł i turystyczną butlę gazową w kolorze czerwonym o wadze 5 kg wraz z palnikiem o łącznej wartości 100 zł, działając na szkodę R. O. przy czym zarzuczonego mu przestępstwa dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. przed upływem 5 lat od odbycia w części ostatniej kary orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu, sygn. akt III K 21/07 z dnia 15.11.2007 r. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 06.05.2010 r. do 15.07.2012 r.

Przyjmując, że czyny te zostały popełnione w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., Sąd na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Nadto, Sąd uznał oskarżonego A. I. za winnego dwóch występków z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. polegających na tym, że:

1. w nocy z 01/03.10.2013 r. na terenie (...) przy ul. (...) w K. w woj. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do altany na działce nr (...) gdzie po uprzednim wypchnięciu okna dostał się do wnętrza altanki skąd zabrał w celu przywłaszczenia sekator o wartości 25 zł na szkodę E. R., przy czym zarzuczonego mu przestępstwa dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. przed upływem 5 lat od odbycia w części ostatniej kary orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu, sygn. akt III K 21/07 z dnia 15.11.2007 r. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 06.05.2010 r. do 15.07.2012 r.,

2. w nocy z 01/03.10.2013 r. na terenie (...) przy ul. (...) w K. w woj. (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do altany i schowka na działce nr (...) gdzie po uprzednim wybiciu szyby w oknie dostał się do wnętrza altanki jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotów nadających się do kradzieży, działając na szkodę C. S., przy czym zarzuczonego mu przestępstwa dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. przed upływem 5 lat od odbycia w części ostatniej kary orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu, sygn. akt III K 21/07 z dnia 15.11.2007 r. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 06.05.2010 r. do 15.07.2012 r.

Przyjmując, że czyny te zostały popełnione w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., Sąd na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto, Sąd oskarżonego A. I. uznał za winnego tego, że w dniu 26.02.2013 r. w K. na ul. (...) w woj. (...), zabrał w celu przywłaszczenia z terenu ogródka przydomowego 8 sztuk teowników metalowych stanowiących konstrukcje zadaszenia tunelu foliowego oraz 12 metrów siatki ogrodzeniowej stalowej o łącznej wartości 600 zł na szkodę H. W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kole z dnia 22.03.2005 r., sygn. akt II K 350/04 za podobne przestępstwo, którą odbywał w okresach od 01.08.2001 r. do 28.08.2001 r., od 24.03.2004 r. do 15.10.2004 r., od 23.07.2005 r. do 21.06.2006 r., od 01.09.2008 r. do 15.06.2009 r., tj. występkę z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. Sąd połączył orzeczone w punktach I, II i III wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, zaskarżając powyższe orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego A. I..

Prokurator powołując się na przepis art. 438 pkt. 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie – art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k. polegające na rozpoznaniu sprawy przeciwko A. I. na posiedzeniu, z jednoczesnym dokonaniem zmiany we wniosku prokuratora zawartym w akcie oskarżenia, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego w punkcie III części dyspozytywnej wyroku, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy zgodnie z treścią porozumienia zawartego pomiędzy oskarżonym, a prokuratorem uzgodniona za to przestępstwo kara jednostkowa winna wynosić 1 rok pozbawienia wolności, a Sąd mimo deklaracji o uwzględnieniu w całości wniosku prokuratora wymierzył wskazaną karę pozbawienia wolności w wyższym wymiarze, nie kierując przy tym sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych.

Stawiając ten zarzut, na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 454 k.p.k. prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu A. I. w punkcie III dyspozytywnej wyroku, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. 1 roku pozbawienia wolności, która jest zgodna z wnioskiem złożonym w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje.

Wniesiona apelacja okazała się celowa, gdyż doprowadziła do wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym co do rozstrzygnięcia z pkt. III wyroku, a także niezależnie od podniesionych w niej zarzutów do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym co do rozstrzygnięcia z pkt. I i II zaskarżonego wyroku.

Nie można odmówić słuszności zarzutowi prokuratora odnośnie naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa procesowego tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., które to uchybienie polegało na wymierzenie oskarżonemu za czyn z pkt. 8 aktu oskarżenia kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, w miejsce wcześniej uzgodnionej pomiędzy prokuratorem i oskarżonym kary 1 roku pozbawienia wolności.

Wskazać bowiem należy, że wyrok wydany w trybie art. 343 § 6 k.p.k. nie może zawierać innych rozstrzygnięć niż te, które uzgodnione zostały z oskarżonym i zawarte zostały we wniosku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy zawartym w akcie oskarżenia. Jednocześnie w sytuacji zmiany ustalenia poczynionego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. w zakresie wymiaru kary Sąd winien, uznając na podstawie art. 343 § 7 k.p.k., że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, bądź poddać tę kwestię pod rozwagę stron.

Zmiana treści wniosku dokonana samodzielnie przez Sąd stanowi wszak zmianę warunków porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem a oskarżonym. Każda modyfikacja treści wniosku wymaga zatem zgody stron, a bez uzyskania ich akceptacji odnośnie dokonanych zmian, wniosek nie może stanowić podstawy wydania wyroku na podstawie art. 343 § 6 k.p.k. Niedopuszczalne zatem jest przychylenie się przez Sąd do wniosku, a następnie odmienne orzeczenie bez wcześniejszej inicjatywy w sprawie jego korekty.

Sąd odwoławczy zauważa jednak z urzędu, że Sąd Rejonowy odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. 8 aktu oskarżenia dopuścił się uchybienia nie tylko związanego z orzeczeniem innej kary niż została uzgodniona z oskarżonym ale także uwzględnił wniosek, mimo iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa z art. 278§1k.k. wynikające z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu przestępstwa kradzieży kwalifikowanego z art. 278§1k.k. W związku z powyższym zawarty w apelacji wniosek prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie uzgodnionej wcześniej z oskarżonym kary 1 roku pozbawienia wolności za to przestępstwo, nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd odwoławczy, a wyrok w tej części należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kole na zasadach ogólnych.

Niewątpliwie Sąd Rejonowy zasadnie obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego i poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do zdarzeń z dnia 26 lutego 2014 r. (mimo iż w wyroku błędnie jako datę popełnienia czynu z art. 278§1k.k. wskazuje dzień 26.02.13r.). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał bowiem, że zachowanie oskarżonego w tym dniu polegało na tym, że z działki stanowiącej własność H. W. zabrał on 12 metrów siatki ogrodzeniowej o wartości 300 zł, którą następnie sprzedał w punkcie skupu złomu. Następnie, po kilku godzinach powrócił na działkę pokrzywdzonego by tym razem zabrać 8 sztuk teowników stalowych także o wartości 300 zł. Wówczas też został zauważony i zatrzymany przez H. W. (s. 2 uzasadnienia). Tymczasem opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie III zaskarżonego wyroku nie wskazuje, by kradzież siatki ogrodzeniowej oraz teowników miała miejsce w wyniku dwóch odrębnych zachowań oskarżonego, oddzielonych kilkugodzinną przerwą. Co więcej, uwzględnienie w/ w okoliczności w opisie czynu oskarżonego powoduje konieczność jego odmiennej kwalifikacji albowiem Sąd winien w takiej sytuacji rozważyć czy zachowania oskarżonego były podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co umożliwiałoby zakwalifikowanie go jako jednego czynu zabronionego w związku z art. 12 k.k. W przypadku zaś gdyby zebrany materiał dowodowy nie dawał podstaw do takiej jego kwalifikacji, pamiętając że wartość skradzionych rzeczy wynosiła dwukrotnie po 300 zł, należałoby rozważyć kwalifikację zachowań oskarżonego jako dwóch odrębnych wykroczeń z art. 119 § 1 k.w.

Z tego też powodu zachodziła konieczność uchylenia rozstrzygnięcia z pkt. III zaskarżonego wyroku. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien ze szczególną uwagą i dużą wnikliwością dokonać ustaleń co do zamiaru towarzyszącego oskarżonemu przy podejmowaniu kolejnych działań w dniu 26 lutego 2014 r. Będą one bowiem miały decydujące znaczenie dla możliwości zastosowania instytucji określonej w art. 12 k.k. Kryterium zamiaru, i to z góry powziętego, odnoszonego do wykonania wielu zachowań składających się na jeden czyn zabroniony, pozwala bowiem stwierdzić, że konstrukcja czynu ciągłego nie będzie miała zastosowania do sytuacji, gdy sprawca przyjmuje ogólny plan prowadzenia wielorakiej działalności przestępczej, a następnie plan ten realizuje, podejmując każdorazowo, choćby w krótkich odstępach czasu, zamiar (na nowo), popełnienia kolejnego, innego już przestępstwa. Innymi słowy mówiąc, jedynie ogólne zamierzenie dopuszczenia się dwóch lub więcej różnych czynów zabronionych nie odpowiada pojęciu z góry przyjętego zamiaru popełnienia jednego (konkretnego) przestępstwa, na którego wykonanie składa się więcej niż jedno zachowanie.

Na marginesie Sąd odwoławczy zauważa również, że kara łączna orzeczona wobec oskarżonego w sprawie IIK 350/04 wyrokiem z dnia 22.03.2005r., która miałaby uzasadniać przypisanie oskarżonemu (w punkcie III zaskarżonego wyroku) czynu w warunkach powrotu do przestępstwa nie była przez oskarżonego odbywana we wskazanych w opisie tego czynu okresach. Przypisanie oskarżonemu tego czynu w warunkach art.64§1k.k. w żaden sposób nie zostało też uzasadnione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Analiza zaskarżonego wyroku doprowadziła także do zmiany opisu występów popełnionych przez oskarżonego i zawartych w pkt. II wyroku, aczkolwiek jedynie w zakresie czasu ich popełnienia. Oczywiście błędne jest bowiem przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że zostały one popełnione w nocy z 1 na 3 października 2013 r. skoro w/w dni oddzielone są dniem 2 października 2013 r. Sąd Okręgowy przyjął zatem, że przypisane A. I. przestępstwa z pkt. 6 i 7 aktu oskarżenia zostały popełnione w okresie od 1 do 3 października 2013 r.

Zaskarżenie powyższego wyroku przez prokuratora na korzyść oskarżonego spowodowało również w ocenie Sądu odwoławczego konieczność zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, zgodnie z art.440k.p.k., również w części dotyczącej kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu za przypisane mu przestępstwa w punktach I i II zaskarżonego wyroku, gdyż utrzymanie wyroku w mocy w tej części byłoby rażąco niesprawiedliwe.

W pierwszej kolejności podnieść bowiem należy, że zgodnie z uchwałą SN z 25 września 2013 r. kontrolę instancyjną wyroku wydanego w trybie określonym w art. 343 k.p.k. poza modyfikacją wynikającą z art. 434 § 3 k.p.k. przeprowadza się na zasadach ogólnych (I KZP 5/13, LEX 1371922). W uzasadnieniu przywołanej uchwały Sąd wskazuje, iż tryb określony w art. 343 k.p.k., w zgodzie z jego wykładnią językową, jest trybem postępowania przed sądem pierwszej instancji, chociaż owo porozumienie materializuje się nie z chwilą wydania orzeczenia przez sąd meriti, ale z chwilą jego uprawomocnienia się. Ustawodawca nie wyłączył prawa do zaskarżenia wyroku wydanego w trybie określonym w art. 343 k.p.k. Strona, która to czyni sprzeniewierza się jednak uprzedniemu porozumieniu i od niego odstępuje. Tym samym porozumienie przestaje kogokolwiek wiązać. Nie wiąże ono zatem już ani stron, ani sądu odwoławczego, a tym bardziej sądu któremu ewentualnie sprawa zostanie przekazana do ponownego rozpoznania. Co prawda w przedmiotowej sprawie apelacja prokuratora podyktowana jest nie chęcią zmiany treści wcześniej uzgodnionej kary czy też środka karnego, to jednakże skutek jej wniesienia jest analogiczny tzn. na tym etapie postępowania Sąd nie jest związany treścią porozumienia prokuratora i oskarżonego.

Sąd Okręgowy analizując więc społeczną szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie I i II zaskarżonego wyroku, stopień jego zawinięcia, a także tego czy wymierzone kary uwzględniają w należyтым stopniu wszystkie dyrektyw określone w art. 53 k.k. doszedł do przekonania, iż są one niewspółmiernie rażąco surowe. Należy bowiem wskazać, że trzech z pięciu przestępstw składających się na ciąg przestępstw z pkt. I wyroku oskarżony jedynie usiłował dokonać w tym dwóch usiłował dokonać w sposób nieudolny. Natomiast w przypadku dwóch pozostałych dokonanych przestępstw, szkody które wynikły z ich dokonania są nieznaczne albowiem wynoszą 55 zł (czyn z pkt. 3 aktu oskarżenia) oraz 300 zł (czyn z pkt. 5 aktu oskarżenia). Co więcej, oskarżony nie tylko sam przyznał się do popełnienia tych czynów, ale również złożył wyjaśnienia które de facto pozwoliły na ustalenie, iż to on jest sprawcą

tych czynów, co wcześniej nie było znane organom ścigania. Wcześniej bowiem organy ścigania nie dysponowały materiałem dowodowym pozwalającym na przypisanie mu sprawstwa i winy co do tych czynów. Jego spontaniczne wyjaśnienia pozwoliły na sprawne i pełne ustalenie wszystkich okoliczności przypisanych mu przestępstw. Nawet jednak mając na względzie, że oskarżony jest osobą wcześniej karaną i odpowiada w ramach powrotu do przestępstwa z art. 64§2k.k., Sąd Okręgowy uznał, iż sprawiedliwą karą, uwzględniającą wszystkie w/w okoliczności, za przestępstwa przypisane mu w punkcie I zaskarżonego wyroku będzie kara 2 lat pozbawienia wolności, a nie orzeczona kara 3 lat. Z tych samych powodów Sąd odwoławczy złagodził również do 1 roku i 6 miesięcy karę pozbawienia wolności za ciąg przestępstw przypisanych oskarżonemu w punkcie II zaskarżonego wyroku. Czynu z pkt. 7 aktu oskarżenia oskarżony bowiem jedynie usiłował dokonać i było to usiłowanie nieudolne, natomiast szkoda wyrządzona przestępstwem opisanym w pkt. 6 aktu oskarżenia wyniosła jedynie 25 zł. Także co do okoliczności popełnienia tych występków oskarżony złożył wyczerpujące wyjaśnienia, które okazały się istotne z punktu widzenia sprawności postępowania i możliwości przypisania ich sprawstwa i winy oskarżonemu.

Mając na uwadze charakter dokonanej zmiany tj. co do wymiaru orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności za ciągi przestępstw z pkt. I i II zaskarżonego wyroku, a także częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku zachodziła konieczność uchylenia orzeczenia o karze łącznej z pkt. IV wyroku i ponownego jej wymierzenia z uwzględnieniem kar już obniżonych wyrokiem Sądu odwoławczego.

Granice kary łącznej określa przepis art. 86 § 1 k.k. (stosowany odpowiednio zgodnie z art. 91 § 2 k.k.), zgodnie z którym Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar jednostkowych podlegających łączeniu do ich sumy, nie przekraczając górnych granic dla danego rodzaju kar wynikających z powołanego przepisu, przy czym jej wymiar we wskazanych wyżej granicach warunkowany jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo – podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy, tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (wyr. SN z 25.10.1983 r., IV KR 213/83, OSNKW z 1984 r., z. 5-6, poz. 65). Przez związek przedmiotowo – podmiotowy należy zaś rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich. Wyznaczany przy zastosowaniu w/w przepisów dolny i górny próg kary łącznej za kary jednostkowe pozbawienia wolności, wynosiły od 2 lat pozbawienia wolności do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy uzasadnione jest zastosowanie zasady pełnej absorpcji. Opisy przypisanych oskarżonemu przestępstw składających się na dwa ciągi przypisane w pkt. I i II zaskarżonego wyroku wskazują jednoznacznie, że poszczególne zachowania oskarżonego skierowane były przeciwko temu samemu dobru oraz oparte były o analogiczne działania, które odróżnia jedynie brak tożsamości osoby pokrzywdzonej. Za każdym razem działo się to na terenie (...) w K., gdzie po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w drzwiach lub oknach altanek wypoczynkowych oskarżony usiłował lub dokonywał kradzieży drobnych przedmiotów stanowiących ich wyposażenie Wykorzystywał przy tym te same okoliczności, gdyż do popełnienia przestępstw dochodziło w nocy kiedy miał pewność, że na miejscu nie zostanie właścicieli altanek. Powyższe znalazło odzwierciedlenie, w opisach czynów jak i w ich kwalifikacji prawnej, które pozostają w znacznej mierze zbieżne. W tych okolicznościach odległość czasowa pomiędzy czynami składającymi się na ciągi przestępstw z pkt. I i II wyroku tracą na znaczeniu, i jako jedyna okoliczność przemawiająca za określaniem dalszego związku przedmiotowo-podmiotowego, nie mogła mieć decydującego znaczenia dla jego ostatecznego określenia.

Z uwagi na powyższe Sąd odwoławczy na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k., łącząc kary pozbawienia wolności wymierzone za dwa ciągi przestępstw, zastosował zasadę pełnej absorpcji. W ocenie Sądu Okręgowego, najwyższa z wymierzonych oskarżonemu kar wystarczająca jest dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a przy tym

uwzględnia istniejący pomiędzy jego czynami związek oraz dyrektywy wskazane w art. 53 k.k. w tym także właściwości i warunki osobiste oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., Sąd odwoławczy nie znajdując innych powodów do zmiany czy uchylenia zaskarżonego wyroku, a branych pod uwagę z urzędu orzekł jak w wyroku.

Mając na uwadze charakter dokonanej zmiany zaskarżonego wyroku, Sąd odwoławczy uznał, że względy słuszności przemawiają za zwolnieniem oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Podstawę prawną zwolnienia oskarżonego od opłaty za obie instancje stanowią natomiast przepisy art. 10 ust. 1, art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.).

Marek Ziółkowski Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska